

1. Waarom trok Terah weg uit Ur?

Alle eeuwen door zijn er mensen geweest die naar een ander land verhuisden. Hier, in Genesis 11 en 12, komen we ook mensen tegen die gaan emigreren. Terah is de vader van drie zonen: Abram, Nahor en Haran. Haran sterft al vrij jong. Hij laat een zoon na, dat is Lot, en twee dochters: Milka en Jiska. Milka wordt de vrouw van Nahor, in feite van haar oom.

Op een dag, trekt Terah de stad Ur (of Oer) uit. Het is zo rond 2100 voor Christus. Ur lag aan de rivier de Eufraat, zo'n 250 kilometer verwijderd van de Perzische Golf. Ur was een wereldstad, met een enorme bibliotheek, en beroemd om alles wat er gemaakt werd, om de industrie. Er waren zelfs huizen met vloerverwarming! In Ur woonden zeker 250.000 mensen, en midden in de stad stond een indrukwekkende tempeltoren, een ziggurat, ter ere van de maangod Sin. Als u ooit in Irak komt, dan kunt u nog steeds het grootste deel van dat gigantische bouwwerk bekijken. Ur: een prachtige stad, maar Terah, de vader van Abram, trekt weg, met zijn hele familie. Ze trekken zo'n 900 kilometer naar het noordwesten, langs de rivier de Eufraat, en komen in de stad Haran. Daar blijven ze wonen. Totdat op een dag Abram door God wordt geroepen. En dan trekt Abram weer uit Haran weg, met zijn vrouw Saraï, en met zijn neef Lot. Zijn vader Terah blijft in Haran wonen. Hij is dan 145 jaar. Ja, die hoge leeftijden in de eerste hoofdstukken van Genesis blijven met raadselen omgeven, en misschien moet je dat ook maar gewoon zo laten. Misschien zijn de levensomstandigheden op aarde veranderd. We weten het niet.

In ieder geval: Abram trekt weg uit Haran. En nu zijn er heel wat vragen. Waarom trekt Terah weg uit Ur? En waarom settelt die familie zich in Haran, en trekt Abram dan weer verder? Wat is hier aan de hand?

De Bijbel zegt daar het één en ander over, waardoor het plaatje steeds meer wordt ingekleurd. In Genesis 15 lezen we dat God opnieuw verschijnt aan Abram, als hij is aangekomen in het beloofde land, Kanaän. En dan zegt God in vers 7: 'Ik ben de HERE, die u uit Ur der Chaldeeën heb geleid om u dit land in bezit te geven.'

Het is dus niet zo dat God Zich pas met die familie ging bezighouden toen ze in Haran waren. Nee, het was GóD, die hen al wegleidde uit Ur der Chaldeeën. Daar, in dat verre Ur, was God al met deze familie bezig. In Nehemia 9: 7 lezen we dat opnieuw.

Terah ging dus niet zómaar weg uit Ur. Nee, er was daar wat gebeurd. In het Nieuwe Testament lezen we over Stefanus, een vurige volgeling van Jezus. Hij wordt opgepakt, en gaat zich dan verdedigen voor de Joodse Raad. Hij houdt een lange toespraak, waarin hij de hele geschiedenis van het volk Israël langsloopt. En dan zegt Stefanus in Handelingen 7: 2: 'De God van de heerlijkheid is verschenen aan onze vader Abraham, toen hij nog in Mesopotamië was, voordat hij in Haran ging wonen, en God zeide tot hem: "Verlaat uw land en uw bloedverwanten en kom hierheen naar het land, dat Ik u wijzen zal." Toen vertrok hij uit het land der Chaldeeën en vestigde zich in Haran. En nadat zijn vader gestorven was, bracht God Abram vandaar over naar dit land, waar gij nu woont.' Dus Stefanus zegt: 'Abram is al door God geroepen, toen hij nog in Ur was.' Dan gaat die familie naar Haran, en vervolgens lijkt het of Stefanus een fout maakt. Hij zegt: 'Nadat zijn vader gestorven was, bracht God Abram vandaar over naar Kanaän.' Waarschijnlijk vertelt Stefanus hier het verhaal niet in chronologische volgorde, maar in de

volgorde waarin het beschreven staat. In Genesis wordt eerst verteld, dat Terah sterft, en vervolgens dat Abram wegtrekt uit Haran. Terwijl Terah daarna nog 60 jaar leeft. U ziet: de Bijbel schetst een duidelijk beeld van wat er gebeurd is: in Ur is Abram al geroepen. En daar, in Ur, heeft de vader van Abram besloten: 'Dan gaan we met z'n allen!' En ze zijn weggetrokken. Vers 31: 'Terah deed hen wegtrekken uit Ur der Chaldeeën om te gaan naar het land Kanaän.' Kanaän is dus al vanaf het begin het doel! Een ver land, onbekend. Alleen weten ze wel: 'Dat is het doel!'

Haran zoals het nu is: Harran in Turkije

2. Waarom blijven ze in Haran hangen?

Maar hoe komt het dan dat ze in Haran blijven wonen? Haran is toch nog geen Kanaän? Daar is een aantal redenen voor te bedenken.

Ten eerste: in Haran wordt dezelfde god vereerd als in Ur. Terah was wel op weg gegaan, met de familie, als gevolg van die roepstem van die onbekende God. Maar daarmee was de hele familie niet opeens tot bekering gekomen! In Jozua 24: 2 zegt Jozua tegen het volk Israël: 'Zo zegt de HERE, de God van Israël: aan de overzijde van de Rivier hebben oudtijds uw vaders gewoond, Terah, de vader van Abraham en de vader van Nahor, en zij hebben andere goden gediend. Maar Ik nam uw vader Abraham van de overzijde der Rivier, en leidde hem door het gehele land Kanaän.' In Ur der Chaldeeën werd de god Sin vereerd, dat was de maan. En die maangod, Sin, die werd ook in Haran vereerd. In die tijd had elke stad z'n eigen afgod. Maar die twee steden vereerden allebei de maan. Dus dat kan zeker een rol gespeeld hebben.

Verder was Haran ook, net als Ur, een grote stad. Die hele familie van Terah, dat waren geen nomaden, dat waren stadsbewoners! Dus ze voelden zich in Haran prima thuis! Het ging ze ook voor de wind. Als Abram weer wegtrekt uit Haran, dan neemt hij heel veel bezit mee, en ook veel bedienden en slaven, die ze in Haran verkregen hebben (Genesis 12: 5). En er komt nog iets bij. Tot Haran kon de familie langs de rivier de Eufraat lopen: altijd water bij de hand. Maar van Haran naar Kanaän moesten ze dwars door de woestijn. Is het een wonder dat ze graag in Haran blijven? In een stad, bij het water, met de godsdienst van thuis, en rijkdom en welvaart?

Het oorspronkelijke doel van de reis, Kanaän, dat vervaagt. Terah vind het wel best, en Nahor ook. En het lijkt of Abram zich er ook bij neerlegt... want er is een nieuwe roepstem van God voor nodig, om hem weer in beweging te krijgen! Zo staat het ook in Genesis 12: 1: 'De HERE nu...' Hij legt Zich er niet bij neer! En Hij zegt tegen Abram: 'Ga uit je land, en ga uit je familie, en uit het huis van je vader naar het land dat Ik je wijzen zal!'

'Als je familie daar wil blijven, dan zij dat zo. Dan moet je maar alléén verder gaan, Abram! Maar je móét door! Blijf

niet hier, want Ik heb een plan met jou: Ik zal je tot een groot volk maken. Ik zal zegenen wie jou zegenen, en wie jou vervloekt zal Ik vervloeken. Via jou zal Ik alle geslachten van de aardboden zegenen.' God gaat verder met Zijn plan! Is dat niet een wonder van trouw? En is dit niet een treffend beeld van het leven? En vooral van het leven met God! God roept je, en je gaat op weg met Hem! Vol vuur! Maar als je een poos op weg bent, dan ga je verslappen. Je wordt in beslag genomen door allerlei mooie dingen. En je eerste liefde voor God ebt weg, langzaam maar zeker. Je komt tot stilstand, en blijft hangen in Haran.

3. Pas op voor de groene mist!

C.S. Lewis schreef sprookjes die altijd verwijzen naar Jezus Christus. Jezus wordt voorgesteld als een leeuw, de leeuw Aslan. In 'De reis van het Drakenschip', dat ook verfilmd is, gaat het over een vloek, die over het land Narnia hangt. Af en toe verdwijnen er mensen, ze worden opgeslokt door een geheimzinnige mist. De kinderen die de hoofdrol spelen zijn de heersers van Narnia, en met het Drakenschip gaan zij op weg naar de eilanden in het oosten, want daar kunnen zij de vloek verbreken - die vloek, waar al zóveel mensen het slachtoffer van zijn geworden.

Die reis, die móét dus doorgaan. Maar onderweg zijn er steeds weer verleidingen. In de film kun je dat ook zien. Als er zo'n verleiding komt, dan zie je opeens groene mistlierten die als een soort grijpparmen de kinderen willen beetpakken. En als kijker denk je dan: 'O, kijk uit!' Zo komen ze op een eilandje, en op dat eiland is een meer. Alles wat met het water van dat meer in aanraking komt, verandert in goud. Dan slaat de goudkoorts toe! 'Dit eiland is van ons!' zegt er één. 'Ik leg er beslag op! Voortaan heet het Goudwatereiland! En niemand mag het weten!' En je ziet de groene mistlierten al rondwaren...

Maar dan, als het gevaar zo groot is, komt Aslan voorbij. Lewis schrijft:

'Niemand durfde te vragen wie het was. Ze wisten dat het Aslan was. Ze keken elkaar aan alsof ze net wakker geworden waren uit een diepe slaap.' Dan ontdekken ze het: er rust een vloek op het eiland. Snel gaan ze weer aan boord, en dan weten ze het weer: wat het doel is van hun reis.

Dat is nou Haran! Je bent op weg met God, maar je wordt afgeleid... Verleid door de boze. Terah is nooit verder gekomen dan Haran. Hij heeft het Beloofde Land nooit gezien, hoewel hij nog 60 jaar heeft geleefd in Haran. Dat kan dus: in het zicht van de haven kan je schip vergaan.

4. Keer terug naar je eerste liefde!

In Openbaring 2 schrijft de Here Jezus aan de gemeente in Efeze: 'Ik wéét het: jullie werk, jullie inspanning, jullie volharding. Maar Ik heb tégen jullie, dat jullie je eerste liefde hebben verzaakt, hebben verloren'. Dat eerste enthousiasme, het is weg. Vers 5: 'Gedenk dan, van welke hoogte gij gevallen zijt en bekeer u en doe weer uw eerste werken.' Dat is een ernstige oproep! Terug naar je eerste liefde voor Jezus. Hoe is het met u, met jou? Misschien ben je nog maar net vertrokken uit Ur, vol vuur, vol passie! Geweldig! Ik kwam een artikel tegen van ds. Niek Tramper, toen nog predikant in Vlaardingen, die vertelt over mensen in hun eerste liefde voor Jezus. Mensen die zich pas hebben laten dopen. Zoals Corrie. 'Corrie, vol onzekerheid,

door het verlies van haar man en de zorg om haar gezondheid, vond in het Open Huis mensen die haar serieus namen. Op catechisatie ging de Bijbel voor haar open; ze kon er geen genoeg van krijgen. Dat ze voor in de kerk zou staan om ja te zeggen en de heilige doop te ontvangen, was voor haar een onwaarschijnlijk geluk. "Hier heb ik mijn hele leven op gewacht." Ze kreeg iets stralends, het bedekte haar onzekerheid. "Ik snap lang niet alles, maar ik heb altijd verlangen om de Bijbel te lezen. Het is mijn eten en mijn drinken." Ze slaat geen kerkdienst, avondgebed of bijbellezing over.'

Dat is die eerste liefde! Vol van God! Gericht op het doel! Herkent u dat? En jij? Sta je zo in vuur en vlam voor God? Of ben je meer iemand zoals Terah, en zijn familie, die daar in Haran zijn beland? Met veel christelijke organisaties is dat zo gegaan. Die werden opgericht door mensen met passie. Er werd gebeden, gesméékt of God het werk wilde zegenen. En dan ging het groeien. Het kantoor werd groter, en de salarissen hoger. Eerst werd er gesproken over Jezus, maar later werd er alleen nog gesproken, met dikke denkrimpels in het voorhoofd, over 'onze identiteit'. Dat is nou Haran. Daar komen de groene mistlierten...

5. God laat u nooit los!

Wat is uw Haran? Misschien denkt u wel: 'Ja, ik zit in Haran. Vroeger... vroeger was het een passie voor mij. Ik ging naar bijbestudiekampen. En ik las uit mijn bijbeltje. Ik deed belijdenis, en ik stond te stralen, en ik wilde de zending in. Ik wilde de hele wereld over trekken om mensen te winnen voor Jezus. Maar nu? Nu heb ik een drukke baan, en een huis, en een hypotheek... En bidden, dat doe ik nog steeds hoor... maar niet meer zoals vroeger.' En jij? Wat is jouw Haran? Weet je, van de jongeren die hier actief mee hebben gedaan, in de afgelopen jaren, vaak ook belijdenis hebben gedaan, zijn sommige alleen maar verder gegroeid in liefde voor God, in enthousiasme, in verantwoordelijkheid in allerlei takken van werk. En bij anderen is het weggezakt. Overal die groene mist... MAAR: wat gebeurt er daar, in Haran? Lof zij God!!! Hij roept opnieuw! Hij laat je nooit los! Nooit! Ook als jij Hem vergeet, Hij vergeet jou niet! Als u bent blijven hangen in Haran, dan komt God vanmorgen naar u toe, en Hij grijpt u in de kraag, net als Abram! En Hij zegt het ook tegen u: 'Mijn kind, Ik wil je zegenen! En via jou wil Ik ook anderen zegenen! Maar blijf dan niet hangen! Trek verder! Ga uit je land, en als het moet, uit je familie, naar het land, dat Ik je wijzen zal!'

En weet u, niets, niets, niets is zó goed als een leven in de nabijheid van je hemelse Vader. Ook al zit álles tegen, álle omstandigheden, in de nabijheid van God ben je een gezegend mens, wat er ook gebeurt! Een ernstig zieke mevrouw vroeg deze week aan mij: 'Wilt u alstublieft zondag aan de mensen in de kerk vertellen wat ik heb meegemaakt? Want God is zó goed, ik wil zó graag dat iedereen dat weet. Terwijl ik ziek op bed lag, en bijna niets meer kon, werd ik op een bepaald moment opgetild, door een onzichtbare hand. Nee, het was geen droom, beslist niet. Ik kwam in het licht, en het was er zó goed, daar zijn geen woorden voor... Ik was bij God. Maar het was mijn tijd nog niet. Ik moest nog terug. Jarenlang was God bij mij uit beeld, daar heb ik nu zo'n spijt van. Maar Hij heeft mij opgezocht. Ik ben heel erg ziek, ik heb niet lang meer te leven, maar ik ben zó ontzettend gelukkig!' Vanmorgen staat God klaar. Hij zegt het: 'Kom mee! Uit Ur, uit Haran, op weg naar het land van de belofte. Kom mee, dan zul je het zien: Ik zal jou zegenen!' Amen.